

Sygn. akt IV U 414/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	st.sekr.sąd. Iwona Chojecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 października 2016r. w S.

odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 14 kwietnia 2016 r. Nr (...)

w sprawie M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do odsetek

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala M. B. prawo do odsetek z tytułu zwłoki w przyznaniu prawa do emerytury i wypłacie świadczenia przez organ rentowy od 27 kwietnia 2014 r. do dnia 22 grudnia 2015 r.

Sygn. akt IV U 414/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14.04.2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawczyni M. B. wypłaty odsetek od kwoty wyrównania emerytury. W uzasadnieniu decyzji pozwany ZUS stwierdził, iż prawo do świadczenia ustalone zostało dla wnioskodawczyni na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 3.11.2015 r. i w wyroku tym Sąd nie orzekł o odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczenia. W związku z tym realizacja wyroku Sądu Okręgowego odpowiada warunkom określonym w art. 118 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2015 r. poz. 748).

Odwołanie od tej decyzji złożyła M. B., która wносиła o jej zmianę i przyznanie prawa do odsetek od kwoty wyrównania emerytury. Zdaniem skarżącej pozwany organ rentowy nie wydał prawidłowej decyzji o przyznaniu jej prawa do emerytury pomimo, iż istniały przesłanki aby na podstawie dokumentów przedłożonych przez ubezpieczoną przyznać to prawo. Ponadto skarżąca podkreśliła, iż organ rentowy nie wywiódł apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 3.11.2015 r. co oznacza, iż uznał jej roszczenie za uzasadnione.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wnosił o jego oddalenie. W uzasadnieniu swojego stanowiska procesowego organ rentowy stwierdził, że w dacie składania wniosku o emeryturę ubezpieczona nie dysponowała świadectwami pracy potwierdzającymi wykonywanie pracy w szczególnych warunkach zgodnie z wymogami §2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

Ubezpieczona M. B. złożyła w dniu 30.01.2014 r. wniosek do ZUS O/S. o ustalenie jej prawa do emerytury w wieku obniżonym (k. 57 – 60 a.e. i uzasadnienie Sądu Okręgowego w Siedlcach do wyroku z dnia 3.11.2015 r.). Na podstawie złożonych dokumentów pozwany ZUS zaliczył do kategorii pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia ubezpieczonej w Przedsiębiorstwie (...) w C. od 1.09.1978 r. do 25.07.1993 r. tj. łącznie 12 lat 6 miesięcy i 1 dzień. Do tej kategorii zatrudnienia nie zaliczył natomiast okresu pracy w tym samym przedsiębiorstwie od 26.07.1993 r. do 23.11.1998 r. tj. zatrudnienia w wymiarze 5 lat 3 miesięcy i 28 dni, przy czym ten okres zatrudnienia był ujęty w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych, które zostało złożone przez ubezpieczoną wraz z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury (k. 39 a.e.). Świadectwo to wskazywało, iż wnioskodawczyni była zatrudniona na stanowisku szefa produkcji.

W toku postępowania odwoławczego od decyzji wydanej w dniu 26.03.2014 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonał ustaleń w oparciu o przedłożoną dokumentację oraz w oparciu o zeznania trzech świadków (sygn. IV U 495/14). Sąd ten na podstawie tych ustaleń przyjął, że wymieniony wyżej okres był również pracą w warunkach szczególnych i po doliczeniu tego okresu do tych okresów, które zaliczył organ rentowy, łączny okres zatrudnienia ubezpieczonej przekroczył wymagany próg 15 lat na dzień 1.01.1999r. Inne przesłanki wymagane do nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym były niesporne. Wyrokiem z dnia 3.11.2015 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję z 26.03.2014r. i przyznał M. B. prawo do emerytury od 1.01.2014 r. Sąd nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za niewydanie decyzji i za nieprzyznanie prawa do świadczenia (k. 56 a.e.). Wyrok ten nie został zaskarżony przez pozwany Oddział ZUS.

Po przekazaniu akt emerytalnych przez Sąd Okręgowy w związku z uprawomocnieniem się orzeczenia, organ rentowy zrealizował wyrok i wydał decyzję przyznającą M. B. prawo do emerytury od dnia 1.01.2014 r. i jednocześnie ustalił wysokość świadczenia, ponadto wyliczył kwotę wyrównania emerytury (decyzja z dnia 17.12.2015 r. k. 77-78 a.e.).

Ubezpieczona uzyskała wypłatę wyrównania emerytury w dniu 23.12.2015 r. (k. 11 a.s.).

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie ubezpieczonej jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 121 j.t.), jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego, przy czym nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Z kolei w myśl art. 118 ust.1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 j.t.) organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3. Zgodnie z ust. 1a wskazanego przepisu w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego, za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wypływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W myśl ust. 2 powyższego przepisu jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do świadczenia oraz jego wysokość organ rentowy dokonuje wypłaty świadczenia w terminie określonym w ustępie 1. Jeżeli na podstawie przedstawionych środków dowodowych nie jest możliwe ustalenie prawa lub wysokości świadczenia, za

datę wyjaśnienia ostatniej okoliczności, o której mowa w ust. 1, uważa się datę końcową dodatkowego terminu do przedstawienia niezbędnych dowodów, wyznaczonego przez organ rentowy albo datę przedstawienia tych dowodów (art. 118 ust. 3).

Zdaniem Sądu Okręgowego pozwany organ rentowy ponosi odpowiedzialność za niewydanie decyzji przyznającej prawo do emerytury w okresie kiedy ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie jej prawa do świadczenia. Zakład dysponował wówczas świadectwami pracy w warunkach szczególnych wystawionych przez byłego pracodawcę w których to były wymienione okresy zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w C.. Jednym z tych okresów był również okres zatrudnienia ubezpieczonej na stanowisku szefa produkcji. Nie było przeszkody aby organ rentowy przeprowadził postępowanie dowodowe, które doprowadziło by do szczegółowego ustalenia czynności, które wykonywała ubezpieczona jako szef produkcji. Przepisy kpa dopuszczają taką możliwość, z tego też względu należy przyjąć, że organ rentowy w postępowaniu o przyznanie prawa do emerytury miał realną możliwość do wydania prawidłowej decyzji i przyznania wnioskodawczyni uprawnień emerytalnych na mocy decyzji z dnia 26.03.2014 r. W świetle powyższego zasadnym jest przyjęcie, iż pozwany ZUS opóźnił ustalenie prawa do świadczenia na rzecz ubezpieczonej i jego wypłaty w rozumieniu art. 85 ust. 1 ustawy systemowej. W tej sytuacji, zdaniem Sądu organ rentowy spowodował zwłokę w wypłacie świadczenia emerytalnego na rzecz ubezpieczonej. Zwłoka ta powstała po upływie 30 dni od daty wydania zaskarżonej decyzji i czas jej trwania należało przyjąć na datę poprzedzającą przelew wyrównania emerytury na konto ubezpieczonej tj. do dnia 22.12.2015r.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji na podstawie art. 477¹⁴§2 kpc.